

Je bent hier om afscheid te nemen van Jurgen.
Jurgen, die het leven niet cadeau kreeg.

Hij leefde zonder partner, zonder kinderen, en vaak ook zonder de nabijheid waar ieder mens recht op heeft.
Blind, bijna doof en lichamelijk steeds minder mobiel.
Voor velen zouden dat redenen zijn geweest om het leven als zwaar en onrechtvaardig te zien.

Maar hij koos een andere weg.

Hij was een doorzetter.
Elke dag opnieuw vond hij manieren om verder te gaan.
Hij klaagde zelden. Integendeel: hij had humor, soms scherp, soms droog, maar altijd oprecht.
Hij kon lachen om het leven, zelfs wanneer dat leven hem weinig terug leek te geven.

Hij bewees dat kracht niet zit in wat je hebt, maar in hoe je ermee omgaat.

Toch is er vandaag ook een andere waarheid die we niet kunnen negeren.

Een mens kan veel alleen dragen.
Maar niemand zou alles alleen moeten dragen.

Misschien is hier vandaag iemand die hem al jaren niet heeft gezien.
Iemand die wist hoe moeilijk zijn wereld soms was, maar die dacht dat er altijd nog wel een andere dag zou komen om eens langs te gaan.
Om eens te bellen.
Om eens te vragen: "Hoe gaat het met je?"

Die dag kwam voor hem vaak niet.

En dat is een pijnlijke gedachte.

Niet om iemand te beschuldigen, maar om ons allemaal even stil te laten staan.
Want uiteindelijk wordt een mens niet herinnerd door wat hij bezat, maar door wie er naast hem stond.

En ondanks alles bleef hij wie hij was:
een man met moed, humor en een verrassend groot hart.

Misschien is dat wel zijn laatste les voor ons.

Kijk om naar elkaar.
Niet morgen.
Niet "eens wanneer het beter uitkomt".
Maar vandaag.

Want niemand zou het leven moeten doorkomen zonder het gevoel dat iemand hem ziet.

Nu nemen we afscheid van een sterke man.

En misschien, als we eerlijk zijn, ook een beetje van een spiegel die hij ons heeft voorgehouden.

Doe wel en zie niet om

Tamara